

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA.

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS, manè diſcutienda in Scholis Medicorum, die Jovis decimo-ſexto menſis, Februarii, anno Domini M. DCC. XLVII.

M. CLAUDIO-ANTONIO RENARD,

Doctore Medico, Præſide.

An prægnanti deambulatio?

I.

FŒMINA, in cujus eleganti fabricâ partes inter ſe omnes cum quodam lepore conſentiunt, numeris omnibus perfectum & expletum animal à naturâ intenditur, quæ luculentum ſuæ dedit ſpecimen induſtriæ, dum in eam ut ſui delicias, tot veneres, & gratiarum ornamenta congeſſit. Fœmina quanquam animæ nobilitate viro non inferior, ab eo tamen animi viribus plurimùm diſſentit, & dotes poſſidet longè diverſas, ſicut quod in ipsâ concinnum, venuſtum,

politum, & comptum apparet, id ipſum in viro effœminatum, fractum, molle & abjectum habeatur. Neque etiam partium tantummodo generationi inſervientium ſitu & numero, ſed & earumdem ſtructurâ, frigidiorique & humidiori totius corporis temperie à Mare diſcernitur. Hæc digna conjugis amplexibus, ejuſque adjuta conſortio, in ſe ipsâ generat, multumque confert ad opus omnium maximè naturale: unà enim cum ſanguine, quem antequam huic operi navet operam, ut ſuperfluum & ſolâ copiâ excrementitium ſingulis menſibus excernere ſolet, ſemen quoque ſufficit atque ſubminiſtrat, quod non ſemper virili poſtponitur: utrumque non animatum, utrumque prolificum eſt, & è ſolis teſtibus decidit, ad quos longo viæ tractu per vaſa ſinuoſa arte ſingulari naturæ purior ſanguis ampliſſimis ſpirituum copiis comitatus appellit, ut morâ diuturniore materia ſeminis præparetur, præparata à teſtibus recipiatur innatâ proprietate, ut unicuique parti corporis inſitum eſt, proprium & ſibi conveniens alimentum recipere more ſtirpium, quæ cognatum humorem & ſibi magis familiarem ex parente omnium tellure ſugunt & dulciter prolectant.

I I.

UT promittunt divitias quas non exhibent, pauperes Alchymiſtæ, dum auri ſacrâ fame luridi ac penè enecti, alibi quam in fodinâ confici atque fabricari contendunt: ſic illi parum ſui ſunt memores, & magno conatu magnas nugas dicunt, qui alium ab utero locum homini generando ſubſtitui poſſe nimium credulis perſuadent. Jaceret ſanè Divina vis inſita ſemini, niſi mirabili uteri virtute ſuſcitaretur, ubi, velut in ſolâ humani diverſorii cellulâ, neceſſarii concurrunt apparatus, unique parti nobiliſſimæ innata virtus eſt ſemen proliciendi, in actum promovendi, ſuoque ſinu & complexu amabiliter fovendi: atque ex parentis utriuſque nexu & conſuetudine, ſeminis à Mare emiſſi integritate, arctâque illius intrà fundum naturæ feraciſſimum retentione, & retenti promotione ad officium, tantæ molis opus exurgit, & gravida evadit mulier, cujus graviditas non ex ſolo ventris tumore, aut menſtruorum ſuppreſſione, non ex oculis ſublividis, aut urinarum ſubſtantiâ, colore & ſedimento, ſed ex fœtûs motu, ut certo & indubitato hominis inchoati indicio, dumtaxat agnoſcitur, qui recipit & adipiſcitur in utero tanquam in verâ vitæ officinâ nutrimentum, accretionem, maturitatem, & ſui carceris impatiens ex illius latebris tandem emergit, ut lucem ſuaviſſimam aſpiciat.

I I I.

MULIEREM utero gerentem velut agmine facto pravorum affectuum ilias confeſtim invadit: modò ex depravatâ appetentiâ variorum premitur deſiderio, quæ interdum aut acida aut acerba, aut acria & ſalſa ſunt: modò expetit teſtas, carbones, veteres pannos, & alia peregrina & à naturâ prorſus abhorrentia: modò illam fatigant & affligunt animi deliquia, gravedines, capitis dolores & dentium acerbiſſimi, ſcreatus frequens, nauſea, vomitio quoque plerumque comitatur eorum maximè humorum qui in præcordiis redundaverint; flatus ſæpiſſimè permulti circum clauſtra fremunt, qui diſtendentes abdomen ſæviſſimos cruciatus inferunt, totum denique corpus, iners, plumbeum, languidum, importunâ laſſitudine fractum fatiſcit: Hæc & aliæ graviſſimæ quæ impendent procellæ, crebrò ortum repetunt ex vitioſo quodam recremento ob ſuppreſſos menſes ventriculi tunicis impacto, aut ex impuris vaporibus, nec rarò

quoque contingunt prægnantis incautæ vitio, quæ & nimio languescit situ & pigritiâ, & omnis generis cibis indulget ac sese ingurgitat, quorum plerisque malè creditur, undè suæ quasi libidini relicti humores, nec amplius edomiti à naturâ, quæ penitus incumbit conformationi & perfectioni fœtûs, magnâ copiâ coacervantur, & obstructiones pariunt, nec non transpiratione prohibitâ putredinem, & ferocem in dies induentes indolem magnas strages edunt ubicumque ponunt vestigium, cunctaque intus diruunt & turbant, ex quibus febres variæ ac infinitæ penè calamitates erumpunt.

I V.

QUEMADMODUM qui nullis se corporis motibus exercent, & inertiæ quietique perpetuæ se totos addicunt, crassitie & gravitate corporis enervati, deteriori valetudine fruuntur, ut quos occupat & obruit uberrimus excrementorum proventus, quæ calorem nativum intercipiunt, corpus refrigerant, & morbis frigidis atque humidis materiam suggerunt: sic gravissima sibi importat mala gravida mulier, dum à quâcumque corporis exercitatione prorsùs abducitur, sibi & fœtui non parùm amicâ & salutari. Causam sanitatis conservatricem agnoscit pars Medicinæ salubris motum & exercitationem: æquis illius legibus impunè nemo refragatur: non sinit ergò quemquam, cujuscumque sit ordinis & conditionis, absque magno sui detrimento, se totum dedere quieti, languori & desidiæ, his vitiis ipsamet natura reclamitat. Sic recèns natis agitatio in cunis tenet locum exercitii, qui jam uteri latibulis conclusi, motu & calcitratu instituerant exercitationis cujusdam rudimenta: pueris competunt lusus & cursus temperati, adultis & robustis pila palmaria, venatio, equitatio; senibus ut jam effœtis & imbecillis, gravidis mulieribus, convalescentibus & nondum è morbo recreatis, deambulatio. Istæ exercitationes cuique ætati & temperamento congruentes & idoneæ, ad prosperam valetudinem iter munitum ac exploratum exhibent, quarum scilicet virtute & beneficio gravium propulsantur ægritudinum incommoda, quibus ob ventilationem occasio præciditur, necnon excrementa discutiuntur, suâ experientiâ, morâ & cunctatione perniciem aspersura visceribus, calorque nativus solutus & liber redditur vegetior, alimentorum concoctio, distributio, nutritioque fit felicior, & functionum integritas totiusque corporis robur prodit.

V.

SUOS fœtus & maternos patitur manes, dum ad rem suam parùm attenta gravida parens, veterno torpet & hebescit ignaviâ, amplamque excrementorum segetem congerit, quorum colluvie & contagione sordescit, & inficitur salutare fœtûs pabulum, cujus benignitate destitutus, pravè nutritur, languorem vitiosamque constitutionem contrahit & labem, quæ, quamvis ipsa cupiat salus, nusquam eluitur. Sic caducis principiis satus, & inops vitalis fundi, nascitur iniquis conditionibus. Felix ille è contrario, qui toto gestationis tempore ex puro & laudabili sanguine materno, ut primo sui alimento, vim ortûs sui duxerit, & temperaturam in morbos nequaquam proclivem, ut non minùs bonâ constitutione, quàm fortunarum possessione gaudeat. Fœtus ergò magnos percipiet sanitatis fructus, neque huic & sibi felicitatem exiguam accerset gravida parens, si servatâ idoneâ victûs lege, cæterisque ad hùnc statum requisi-

tis, moderato corporis motu ſe exerceat, non quidem vectatione in curru; quæ frequentiores abortus ciet, mulieri vacanti ad tædium demulcendum præſcribendâ, non aliis laboribus ſeu exercitiis, pueris, adultis & robuſtioribus conceſſis, in quibus corpus nimiùm agitatur, verùm deambulatione cuique graviditatis tempori accommodatâ, per vias tritas, planas, à ſolis ardoribus tutas, platano cœlibe conſperſas & opacas, cujus uſu jucundo in gratiam redit cum alimentis ſalubribus, corpus univerſum non nihil incaleſcit & ventilatur, onuſtum levatur, ac ſuperfluis pleriſque vacuum evadit, facilis fit & libera ſpiratio, omnis laſſitudinis ſenſus caſtigatur, cauſaque tot affectuum quibus graviditas opportuna eſt, quaſi ſtatione relictâ, diſſipatur & evaneſcit: quæ demùm artubus potiſſimùm inferioribus, uteri ligamentis, muſculis abdominis vigorem qui ſufficiat ventris oneri, firmitatem & alacritatem procurat: hinc vires ſe proferent ante omnia labori partûs ſuſtinendo pares, qui naturalis conditiones ſortitus, haud dubiè Lucinâ etiam non opem ferente, fauſtum habebit eventum, & prægnans pulchrâ faciet ſe prole parentem.

Ergò Prægnanti deambulatio.

Proponebat Pariſiis PETRUS-AUGUSTUS ADET, Pariſienſis, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, A. R. S. H. 1747, à ſextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1747.